

N:

Regnars slutt

Regnar utstyrte sønnene sine med velpansrede skip og trente hærmenn, slik at de kunne dra på ekspedisjoner, hvor de vant mye gods. Ivar Benløs foreslo for brødrene, at de skulle angripe Whitby, for den byen hadde mange søkt å vinne; men selv Regnar Lodbrog hadde måttet gi opp.

Så seilte de til Whitby, hvor Ragnvald, den yngste, ble etterlatt for å vokte skipene.

Ivar advarte om at mennene på slottet hadde to nissekyr som hadde skremt bort andre angripere ved å brøle. Under angrepet ble Ivar Benløs båret på et skjold foran sine menn. Med bue skjøt han begge kyrne slik, at de falt døde om. Til slutt brøt brødrene seg inn i slottet, satte fogdene på flukt og satte fyr på alle husene i slottet, brøt ned murene og stjal alt godset i slottet de kom over.

Ivar Benløs og brødrene hans herjet helt til Italia. Som kaptein hadde de Bjørn Jernsides fosterfar, Håstein, som ble kalt Hasting i utlandet. Etter en lang reise nådde de et stort slott, som de tok for å være Roma. I virkeligheten var det en by nord for Roma, Luni, med en sterk festning.

Hasting kom med en knep. Hans sendte menn til greven og biskopen og forklarte, at de ikke kom for å lage bråk, men bare for å kjøpe det, de trengte. Men nå var høvdingen deres, Hasting, blitt syk og holdt på å dø; men før sin død ønsket han å bli døpt. Dette gledet biskopen, som lot Hasting bære inn i kirken og døpe.

Neste natt kom sendebudene med beskjed om, at deres herre var død, men ønsket å bli gravlagt i byens kloster. Biskop og prester gjorde alt klart og sang messer for hans sjel.

Byporten ble åpnet, og inn kom vikingene med kisten. Men da det ble lagt foran alteret, åpnet lokket seg plutselig, og ut sprang Hasting, lys og levende, og hugget ned greven. Så sprang følget hans frem, drepte de ubevæpnede prestene og hugget ned menigheten ved føttene.

Lodbrogsønnene så for seg, at de nå hadde erobret selve Romaborg (Roma) og dermed verdensherredømmet. De harmet seg, da misforståelsen ble oppklart. En gammel veifarer dukket opp, og de ba ham fortelle, hvor langt det var til Roma. Han viste dem jernskoene sine: De er nå gamle, og de, jeg har på ryggen, er også utslitte. Men da jeg dro fra Roma, bandt jeg de slitte skoene på føttene, og da var begge parene nye. Og siden den gang har jeg gått på tur hele tiden. Da mistet Lodbrogsønnene motet og vendte tilbake.

På vei tilbake løp de inn i en lang rekke utbrente byer, ettersom de plyndrende vikingene var så kjente, at ofrene deres heller ville brenne byene selv enn å overgi seg.

På dette tidspunktet begynte Regnar å bli lei av, at sønnene stjeler all oppmerksomheten hans, så han satte kursen mot England for å kjempe mot kong Aella. Det var dette toget som var Regnars siste.

Regnars sønner, som var ute og herjet, visste ikke, at faren hadde dratt til England for å dø. Da de kom hjem til Norden, fikk de besøk av sendebud sendt av kong Aella fra England, som fortalte om Regnars skjebne.

Ragnar Lodbrogs sønn, Ivar, fikk nyheten om Ragnars død da han akkurat skulle se de offentlige lekene (som de olympiske leker, der vikingene konkurrerte mot hverandre i

forskjellige disipliner), men han trakk ikke et ansikt tilbake, og så på ingen måte mer nedslått ut enn vanlig, han holdt ikke bare nyheten om farens død hemmelig ved å skjule sin sorg, men han forbød til og med folket, skrekkslagne over ryktet, å lage en støy eller gå bort, til lekene var over. Han beholdt sitt muntre åsyn for ikke å avbryte lekene, og vendte ikke blikket bort fra den offentlige munterhet for å dvele ved sin egen sorg, for at han ikke, ved plutselig å gå fra den største munterhet til den dypeste sorg, skulle ha ord for mer å fremstå mer som en sørgende sønn enn som en munter høvding.

Da Sivard mottok beskjeden, i sin forferdelse, fylt mer av kjærlighet til faren enn av en følelse av sin egen lidelse, stupte han spydet han tilfeldigvis holdt i hånden dypt inn i foten, og så bort fra kroppslig smerte i hardheten hans. sorg, for for lettere å bære såret som var blitt lagt til hans sjel, satte han i gang med å såre noen av hans kropp hardt, viser på en gang hans tapperhet og hans sorg, og bærer hans skjebne som en sønn så sorgfull som standhaftig.

Bjørn satt og kastet terning da meldingen om farens død ble brakt til ham, og han tok terningen, som han holdt i hånden, så voldsomt at han klemte blodet fra fingrene hans, så det sprutet på bordet, kl. som han betydde, var alle lykkekastene mer lunefulle enn terningene han spilte med.

Men da Hvidsærk ville drepe kong Aellas sendebud av hevnløst, sørget Ivar for, at de dro i fred med proviant til reisen.

Da Aella hørte om sønnenes reaksjon, anslo han, at den ene av de tre brødrene, som ikke hadde vist noen søskenskjærlighet, hadde båret farens død med den største sjelstyrke, og at han derfor måtte være mest forsiktig med Ivars tapperhet .

I sagaene ville ikke Ivar ta blodig hevn for sin far. I stedet ba han kong Aella om betaling for å ha drept Regnar, som Ivar mente var litt fra seg selv. De andre brødrene var ikke enige. De samlet en hær og gikk til krig med Aella, som slo dem tilbake.

Ivar ba brødrene sine om å trekke seg tilbake til sine riker, og han gjorde en avtale med kong Aella om, at han skulle få et stykke land i England, som var stort nok til å bli omfavnet av et stykke okseskinn. Han fikk det, han forlangte, for kongen sa, at det bare var en liten anmodning, og gledet seg over, at en så mektig fiende skulle be om så lite, for et lite skinn kunne ikke spenne over mer enn et lite stykke land, selv om Aella fikk Ivar til å sverge, at han ikke ville kjempe mot ham. Ivar fikk et okseskinn, som han bløtla og strakte tre ganger større. Han skar den i strimler og samlet strimlene til en lang snor. Snoren var så lang, at det var plass til et stort slott inni. Slottet ble kalt Lundunaborg, som senere ble til London. Men Ivar tok med seg så rikelig mat inn i byen, han, at den tålte en beleiring.

